

Pauliina Susi

SÄHKÖÄ ILMASSA

Tuulia Raja ②

Tammi

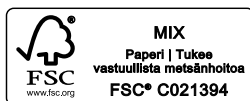
Pauliina Susi
SÄHKÖÄ ILMASSA

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Kiitokset:

WSOY:n kirjallisuussäätiö, Vantaan kaupunki,
Kansan Sivistysrahasto ja Taiteen edistämiskeskus.

© PAULIINA SUSI JA TAMMI 2023
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ
ISBN 978-952-04-4626-0
PAINETTU EU:SSA

1.

Miehen nenä oli lyöty lyttyyn ehkä useampaan kertaan. Rintalihasten piukalle kiskoman T-paidan kaula-aukosta nousi ylös poskelle tatuointi, joka näytti kaverin kannipäissään raapustamalta. Katse pälysi ovelle, kuin sisään millä hetkellä tahansa uhkaisi syöksähtää hyökkääjä pyssy tanassa tai nyrkkirautaa ojossa. Paljaalla kallolla kiiksi hiki.

Suoraan sanottuna tyyppi ei näyttänyt ihan terveeltä. Mielessä käväisi, että minunkin olisi turvalisinta pysytellä hänestä mahdollisimman kaukana. Esimerkiksi omassa kodissani, lukitun oven takana.

Kuvassa nenä oli ollut vielä suora, tukka päässä ja kaula paljaana, ja muutenkin mies oli vaikuttanut lupaavalta. Kiinteä hauis, treenattu rinta... Olin selannut Tinderiä pitkästä ajasta, ja makeanhimon puuska oli iskenyt kuin sokeriaddiktiin karkkikaupassa. Mutta – olikohan algoritmissa ollut jotakin häikkää?

– Teija?

Myöhäistä perääntyä. Pete oli huomannut minut. Kuljin luo, laskin tarjottimeni pöytään ja istahdin vastapäätä. – Kiva tavata.

– Kuten myös.

Pete oli tilannut itselleen pelkän kevytkokisen. Hän katsoi pitkään cappuccinokupillistani ja sen kaveriksi valitsemaani muhkeaa korvapuustia.

– Mitä Teija duunaat?

– Työskentelen palvelualalla, sanoin. Satunnaisen deitin ei tarvinnut tietää ammattiani saati oikeaa nimeäni. Kun takavuosina olin maininnut heti alkuun työstäni lentoemäntänä Flyartilla, oli moni petikaverikandidaatti alkanut ehdotella yhteisiä roolileikkejä silmät loistaen. Se oli kerrasta *no-no* ja *bye-bye*. Minulla ei ollut pienintäkään halua vetää työunivormua ylleni vapaa-ajalla.

– Entä sinä? tiedustelin vastavuoroisesti.

– Portsarinhommissa.

Omasta työstä tarinointi sen enempiä ei vaikuttanut kiinnostavan lihaskimppuakaan. Toisin kuin näkymä kaula-aukkooni. Avaraksi ja kutsuvaksi balconette-liiveillä pedattu, myönnetään.

Viereisessä pikkupöydässä kolme eläkeikäistä ystävätärtä vaihtoi kuulumisia. Toisella puolellamme nuori hipsteriparis kunta huvensi leivoshaarukoillaan yhteistä limejuustokakkupalaa. Astioiden kalinaa, hilpeästi aaltoilevaa puheensorinaa ja Adelen mahtipontista laulantaa katkoi ajoittainen kahvimyllyn jyrinä.

– Onko sulla kämppä lähellä? Pete töksäytti.

Tapahtui jotakin pelottavaa. Ilmanvaihto pyyhkäisi pöydän yli mukanaan kierolla tavalla sävähdyttävä tuulahdus merellistä partavettä. Kuin *déjà vuna* ysäri-vuosieni matkamuistoista Barcelonasta, Ibizalta, Rodokselta.

Eläkeläisrouvakolmikon jutustelu oli hiljennyt. Soidinmenojamme selvästi tarkkailtiin. Kamoon, rouvat,

olisin halunnut sanoa. Olin monin tavoin niin sanotusti haastavassa elämäntilanteessa. Vastikään olin jäänyt työttömäksi ja joutunut muuttamaan työsuhteasunnostani Vantaalta takaisin vanhaan kotikaupunkiin Järvenpäähän. Totta kai minun, 42-vuotiaan sinkkunaisen, kannatti tutustua paikallisiin. Vaikka vain oman hyvinvointini vuoksi.

Empimiseni keskeytti surahdus käsilaukussa. Poimin kännykän. Ykä.

– Pakko vastata, sanoin.

Peten silmät kaventuivat. Tinder-miehenä hän epäilemättä tuns ne etukäteen sovitut soitot, joiden jälkeen treffikumppani jollain tekosyillä liukeni paikalta ja muuttui aaveeksi.

Tämä soitto oli kuitenkin aito.

– Morjens, Tuulia, Ykä mörähti. – Yrittäjänkatu kutsuu.

Uuden pomoni Yrjö Rahkosen bassoääni hätkähdytti minua edelleen. Jos hän olisi laulanut a cappella -yhtyeessä, äänentoistoon olisi tarvittu kunnan subwoofer.

Vilkaisin Peteä. – Minulla on tässä jotain tavallaan käynnissä, sanoin puhelimeen.

– Asiakas on jo matkalla.

– Tuota noin. Tilanne on semmoinen että –

– Asiakas. Töitä. Rahaa.

Tällä kertaa taisi käydä niin, että suorasukaisissa kosiopuheissa voiton vei toinen uros, edessäni istuvaa tarjokasta puolet köykäisempi ja myös iäkkäämpi. *Asiakas. Töitä. Rahaa.* Nuo kolme lyhyttä sanaa noin hehumallisesti yhteen liitettynä saivat tämän naaraan pään kääntymään.

Lopetin puhelun ja sujautin kännykän käsilaukkuuni. Katsoin Peteä pahoitellen.

– Sori. Pomo soitti. Pitää lähteä.

Miehen silmät siristyivät ja hän murahti jotain, mikä katosi kahvilan hälyyn.

– Anteeksi mitä? kysyin.

– Läskiperse viiden euron huora.

Rouvakolmikko viereisessä pöydässä veti henkeä. Toisella puolella nuoripari jäähmettyi kuuntelemaan, leivoshaarukat seisahtuivat kesken matkan. Jopa Adele sekosi sanoissaan ja nieli muutaman nuotin.

Nousin seisomaan.

– Minulle et puhu noin, sanoin. – Et kellekään, tajuatko.

Koko kahvilallinen asiakkaita seurasi hiiskahtamatta, kuinka otin takkini ja käsilaukkuni ja kävelin ovelle.

Ja kuinka käännähdin ja palasin ivallisesti irvistävän deittini luo. Tartuin kahvikuppiini ja viskasin cappuccinot päin Peten naamaa.

Juoma oli tuskin enää polttavan kuumaa, ulvahdus johtui luultavasti enemmän yllätyksestä. Silmät tuijottivat minuun murhanhimoisina alas valuvan maitovaahdon keskeltä.

– Ja minun perseessäni ei muuten ole mitään vikaa, sanoin.

Rouvakerho taputti käsiään, kun kääräisin korvaustin paperiserviettiin ja työnsin sen käsilaukkuuni. Hipsteriduon molemmat jäsenet nostivat minulle peukkaa.

HUIPPUVIIHDYTTÄVÄ SARJA JATKUU

Yksityisetsivän uraa aloitteleva Tuulia Raja saa toimeksiannon nuoruudenystävältään, jonka alastonkuvat leviävät netissä. Rahaa keikasta ei ole luvassa, mutta Tuulia haluaa auttaa ystäväänsä hyvittääkseen kauan sitten tekemänsä virheet. Tilanne sähköistyy entisestään, kun tuttu yrittäjä löytyy elottomana kuntosaliltaan. Pian Tuulia huomaa joutuneensa keskelle pikkukaupungin hämäreimpien välienselvittelyä.

Sähköä ilmassa jatkaa Pauliina Suden kehuttua cozy crime -sarjaa, jossa periutelas ja romantiikannälkäinen Tuulia Raja ratkoo rikoksia petollisen leppoisassa pikkukaupungissa.

9 789520 446260

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4626-0